

תכלית הבריאה

ליל שישי שופטים אור לה' אלול תשפ"א
שבע ברכות - אשדוד

א- כשהקב"ה ברא את העולם "האלוקים עשה את האדם ישר", 'ישר' זה נקרא "האלוקים עשה שיראו מלפניו", שנפחד ממנו, כשאדם הראשון נולד, לא היה שום דבר, רק רבש"ע, אפי' שהתווסף אח"כ אשה, ילדים, מעביד, עובדים, וכו' הכל זה רבש"ע, לפני חטא אדה"ר מחשבה ראשונה היה גא-ט, לא היה משהו אחר,

ב- אחרי חטא אדה"ר, אכלת מעץ הדעת, 'מאליו נמשך אל החיצוניות', הקב"ה הזהיר את אדם הראשון אל תיגע ברע, כי ברגע שתיגע ברע, לא תהיה אוטומטי איתו, אומרים שאצל הצדיקים מושכל ראשון הוא כעין רוח הקודש, ר' אשר כותב שיש 'מחשבה ראשונה', ויש 'מחשבה שניה', וה'מחשבה ראשונה' זה יצה"ר,

ג- "ותפקחנה עיני שניהם ויידעו כי ערומים הם", לכאוי צריך להיות כתוב "ויראו", מה זה "ויידעו"? אומר ההפלאה, הראיה לא השתנתה, הם ראו אותו דבר, רק לפני זה כשראו גבר זה י"ה, אשה זה ו"ה, הוי"ה אדנ"י, זה הדרך להתחבר לרבש"ע, לא היה מושג של מציאות בכלל, הכל היה חיבור לרבש"ע, אבל אחרי חטא אדה"ר השתבש העסק, וכבר לא מחפשים בכלל את הפנימיות, "ותפקחנה עיני שניהם", כבר לא ראו עם העיניים את הפנימיות, כבר ראו את החיצוניות, אז פתאום "ויידעו כי ערומים", כבר לא ראו את הפנימיות, ראו משהו אחר,

ד- מאז, בכל דבר יש נקודה טובה, ונקודה רעה, אתה צריך קודם להחליט שיש פה נקודה של אור, ולדעת שהרע עכשיו נהיה בסיס לראות את הטוב, אם אתה תלך אחרי הרע, אז הרע יבלע את הטוב, אבל אם אתה שומע שהרע הוא לא יותר מבסיס-מרכבה לטוב, ממילא גם הרע נהפך לטוב, בכל דבר שאתה רואה בחיים, אתה יכול לראות שם את המציאות, או לראות את הסיבה,

ה- לרע אין חיות עצמית, הרע, החיות שלו, זה ממה שאתה נתת לו, אם אתה לא היית נותן לו את הטוב לא היה לו חיות, ברגע שאתה אכלת מעץ הדעת, ובמקום לראות את הרבש"ע בכח הזה, ראית רע, אז אתה בעצמך גרמת, כל כאב הוא לא מציאות אלא סיבה, זה "מן המיצר קראתי י"ה", הכאב זה הרע שנלחם, ולא נותן לך לראות את הטוב, מישהו מדבר אליך, זה הפגמים שלך, אתה נתת את הקדושה לקליפה, הקליפה מתלבש על שמעי בן גירא, ושמעי בן גירא מדבר אליך, אם אתה קולט שיאלוקים אמר לו קלל', אז אתה מסלק את הכח של הרע, ושמעי בן גירא מתחרט בכלל על מה שהוא דיבר אליך, אבל כל זמן שאתה עסוק עם שמעי בן גירא בתור מציאות, אתה נותן כח לשמעי בן גירא להמשיך להציק לך,

ו- תכיר שהרע אין לו חיות עצמית, אין 'הוא', זה לא מנשה זה הרבש"ע, ז"א זה לא מנשה שמציק לי, זה הניצוץ שלי שרוצה ליגאל מהקליפה, אבל הקליפה יודעת שברגע שאני יגאל את הקדושה, היא אין לה כבר מה למכור, אז היא נלחמת על החיים שלה, עכשיו, אם אני נכנס ללשון הרע ורכילות, לכעס, ומחלוקת, אני נותן

לו אחיזה, אבל אם אני נכנע, ויודע שיזה לא מנשה זה הוא, ממילא משתחרר כח הניצוץ, ממילא יוצא החוצה, והוא מתחרט בכלל למה הוא עשה את זה, כל פעולה מביאה רק פעולה נגדית, **כשאתה שותק, הסט"א מתייבש, והניצוץ משתחרר, שתיקה שתיקה מעבירין את רוע הגזירה,**

ז- על רבי עקיבא כתוב שיהיו מסרקין את בשרו במסרקות של ברזל, רבי עקיבא לא התחיל ממסרקות של ברזל, כל כאב שהיה לו, והיו לו מספיק כאבים, אשתו, והשווער שלו, והקש, וכל מיני דברים, זה מתחיל לדוגמא בזה שהכנתם פה שבע ברכות, וסיכמתם שהרבי'ה מגיע בתשע וחצי, ובסוף הרבי'ה מגיע בעשר וחצי, זה כבר 'מסרקות של ברזל', **עכשיו צריכים להילחם, ולדעת שב'מסרקות של ברזל' אני יכול להימשך כלפי מטה, או שהעשר וחצי משמש לי בתור כלי שאני יוכל לראות שיש רבש"ע, שגם בעשר וחצי זה יכל בקלות לא להיות,**

ח- מה קורה ברגע של 'מסרקות של ברזל', **איך גיי שטארבען, זה סוף הדרך, אנחנו קוראים לזה היום 'לא נודע', שמעת מקורונה, קוראים לזה שם אחר כל יום, מה הבעיה, עד אז היה הכל מסודר, באת לרופא, וירוס, שלש ימים הכל עובר, אנטיביוטיקה, עשר ימים זה יעבור, לכל דבר היה תפריט, היום יכול להגיד לך תעשה חיסון, ס'איז אלעס גייט פייפען, לא נשאר מזה שום דבר, פתאום אתה נכנסת ל'לא נודע', 'לא נודע' זה המרשם של חרדות,**

ט- איך מנטרלים את החרדות? יהודי צריך לדעת שהקב"ה חיבר אותו עם שני קצוות, מצד אחד 'תכלית הידיעה לדעת שאינו יודע כלום', תעשה את כל מה שאתה צריך לעשות, ובסופו של דבר 'אני מאמין שאינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף', אם לא תעשה כלום, זה לא טוב, **ר' אשר אומר אם אדם יחיה רק אמונה, זה הפקרות, אם תעשה מדי, ותכנס לכפייתיות, לחרדות, גם לא טוב, אדם צריך להיאחז בשני קצוות, מצד אחד שהוא חסר אונים, אבל במקום שהחסר אונים יכניס אותו לחרדות, יהודי צריך לחיות 'אני מאמין באמונה שלמה שהקב"ה עשה עושה ויעשה לכל המעשים', אז הוא חיבר בין השלילי לחיובי, הקב"ה החיובי, אני השלילי, אז ממילא "קווי ה' יחליפו כח", הוא מתחיל מעגל,**

י- **אדם כל הזמן מתגעגע לזמנים שהוא היה 'ישר', שהוא יוכל לעקוף את השלילי הזה, הוא היה רוצה להיות ערליכע יוד, ר' אשר היה אומר שכל השאיפה של בני"א לשלמות, זה נשאר לו באינסטינקט מלפני חטא אדה"ר, מזמן אין שלמות, אבל עוד מחפשים לעקוף את הדרך של השפלות, אבל בלי הדרך של השפלות, לא מגיעים לשם, אין קיצורי דרך, הקב"ה ברא אותך 'ישר', ברגע שטעמת מהרע בחטא אדה"ר, עכשיו אתה 'מאליו נמשך אל החיצוניות', אתה מאליו נמשך אל הרע, בכל דבר יש גם טוב וגם רע, אין רק טוב, ואין רק רע, אם אתה חי את הטוב, אז הרע נהיה כיסא לטוב, אבל אם אתה חי רע, אז הרע שואב את הכוחות מהטוב ומקבל כח,**

יא- רק צריך לדעת שהרע הוא רק כיסא לטוב, הכח הוא הטוב, חכמה זה כ"ח מ"ה, הרע זה סה"כ קליפה, הוא עושה לך מבריק מבחוץ, אבל ברגע שטעמת מזה, אתה מתחרט בכלל שהלכת לשם, 'רשעים מלאים חרטות' לכאורה חרטות זה דבר טוב, רק לא שהוא מתחרט על המעשה, 'מלאים חרטות', הוא חושב אולי

בצורה אחרת הוא כן יגיע, כמו בפרי שיש קליפה ויש פרי, הפרי זה הפנימי, היולי, האטום, האטום זה חכמה, כל המסביב זה לא יותר מקליפה, אם אתה מתחבר לטוב, אז הקליפה מתחיה, כי היא בסיס לטוב, אבל אם אתה מתחבר רק לרע, אתה בעצם חונק את הטוב, והטוב צריך לצאת משם, שם מתחילים הכאבים, שהרע נלחם ולא רוצה לשחרר, זה הפיצוץ,

יב- רבי עקיבא בכל כאב שהיה לו, הוא שמע שהכאב הוא לא מציאות, הכאב מראה לי שיש פה פוטנציאל, ולכן החיצוניות נלחמת על הבית שלה, שלא תגיע לפנימיות, בכל כאב, חסידים אומרים, סימן שיש שם דבר טוב, רבי עקיבא בכל פעם שהיה לו איזה קושי, הוא ידע, יש לי עיצה, לפרק את היש שלי, ולהתחבר לאין שלי, העבודה היא להשתמש עם הרע, בשביל לראות שהטוב זה לא ממני, זה שהוא היה צריך להילחם, שהוא גר בקש, והקש זה גם טובה של הקב"ה, מזה צמח רבי עקיבא, הגיעדאנק הופך גם את הגשמיות לרוחניות, הופך את הקש לבטון, לחדר אטום, לקשר בורא, אני צריך לדעת אפוא החוסן שלי, החוסן הנפשי שלי זה הקב"ה,

יג- כל כאב מראה שקורה עכשיו משהו פנימי, יש אנשים שבקורונה נכנסו לחרדות, לעומת זאת היידעלעך מכל העולם נהיו עשירים בקורונה, הם הבינו שבכאב הזה יש פה רווח, אלו שלא נשברו עשו המון כסף, בכל המדינות, הכל תלוי באמונה,

יד- על הפסוק "תמים תהיה עם ה' אלוקיך" כותב רש"י 'התהלך עמו בתמימות, לא תחקור אחר העתידות, וכל מה שיעבור עליך קבל בתמימות, ואז תהיה עמו ולחלקו', אדם צריך לחבר את שני הדברים, 'לא תחקור אחר העתידות', הקב"ה עשה אותך מוגבל בכמה שאתה מבין, אבל נתן לך את ההגבלה בכוונה, כדי שתהיה 'עמו ולחלקו בתמימות', ז"א מצד אחד 'אני מאמין שאינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף', אני לא יכול לעשות שום דבר, כי אני בין כה לא יגיע לכלום, אבל מצד שני, אני צריך לדעת ברור, שהקב"ה עושה את זה, הקב"ה נותן לי את הכח, והקב"ה רוצה למנף אותי, לכזה ביטול שאני לא יכול להגיע בלי ה'לא נודע' הזה, "תמים תהיה עם ה' אלוקיך", "תמים" לבד, אתה לא תדע מה יהיה, זה יכניס אותך לחרדות, "עם ה' אלוקיך" לבד, זה יכניס אותך להפקרות, "תמים תהיה" תעשה את הכל, אתה הולך להשקיע, יבואו קונים, לא יבואו קונים, כן יקבל משכורת, לא יקבל משכורת, כן ישלמו לי, לא ישלמו לי, תעשה את המקסימום, אבל במקום להיכנס לחרדות "עם ה' אלוקיך", ואז 'תהיה עמו ולחלקו', איתו ביחד, אם קיבלת משהו זה הוא שנתן לך את זה, זה יידישקייט,

טו- 'הנותן לשכוי בינה', מתי השכוי מתחיל לצעוק, אם תשים לב בלילה הוא צועק, הוא לא צועק כשיש אור, אומר ר' שמעון שקאפ, 'הנותן לשכוי בינה', השכוי יש לו כח לראות בחושך הכי גדול, שהולך להיות אור, 'להבחין בין יום ובין לילה', הכח שלנו לראות גם בחושך הכי גדול, שזה לא חיות עצמית, הקב"ה הוא זה שנותן את החיות, ואז אמנם זה החושך הכי גדול, אבל החושך נהפך לאור, "גם חושך לא יחשיך ממך", ברגע שאני חי איתך, אני רואה שהחושך הוא לא יותר מבסיס, הבסיס מצד אחד הוא רק בסיס, אבל בלי הבסיס, בלי הגוף, אין נשמה, נשמה לבד לא יכול בלי הגוף, הגוף לבד לא יכול בלי הנשמה, השאלה היא מי

הבסיס ומי האור, אם אני חי שהגוף הוא האור, והנשמה משמשת את הגוף, ביסטו אויף גרויסע צרות, כי הנשמה אף פעם לא תהיה גוף, רק סובלת, זה נקרא 'שכינתא בגלותא', אבל ברגע שאתה חי, שהפוך, הגוף בא לשרת את הנשמה, אז הגוף גם נהפך לאור,

טז- אמרו המלאכים 'זו תורה וזו שכרה', אמר להם הקב"ה, אם אתם לא מניחים לי, אחזיר את העולם לתוהו ובוהו, בעצם, ה'תוהו ובוהו', **מצד אחד זה 'תוהו ובוהו', ומצד אחד יש שם את הקב"ה בכזה עוצמה, שבלי התוהו ובוהו אין כזה עוצמה**, 'נתאוהה הקב"ה שיהיה לו דירה בתחתונים', שגם במקומות הכי נמוכים יראו אותו, ואף יותר מאשר בעליונים, כי להכניס אורח שאתה טוב אתו הביתה, אתה לא צריך להוציא כאלו כוחות, כמו להכניס אורח שמעצבן אותך ואתה שותק, שאתה צריך להוציא הרבה יותר כוחות, ז"א **הקב"ה הוציא יותר כוחות, כביכול, לברוא את הרשעים**, ז"א שמתו את התוהו ובוהו, בשביל שתהיה בתוהו ובוהו, ולא תישבר שם, 'אל תחקור אחר העתידות ותקבל בתמימות ואז תהיה עמו ולחלקו', ואם אתם באים עכשיו מלאכים, ואומרים לי 'זו תורה וזו שכרה', כי המלאכים לא קולטים שיש פה איזה יתרון, הם רק רואים אברך כולל יושב לו באיזה בית של קש, אתה לא מבין בכלל שרבי עקיבא גדל רק מזה, ז"א אתה לומד חיצוני, אתה לא מבין את זה, אבל **אלו שבתוכו, יודעים שזה הדרך, אין דרך אחרת**, א"כ בשביל מה אני צריך את כל העולם, נחזיר בחזרה כמו שהיה קודם,

יז- רבי עקיבא מינף את זה כל הזמן לחיות שנמצא בתוכו, והפך את הכאב לסיבה, עד שכשהוא בא למסרקות של ברזל הוא לא הרגיש את הכאבים בכלל, כי **ברגע שהוא חי את הפנימיות שמחיה את הכאב, ממילא שם היה לו "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך"**, היה יהודי שאיבד שני ילדים במירון, כל הלילה הוא התפלל שהקב"ה לא יאבד לי את האמונה, **ברגע שאני מאבד את האמונה נגמר הסיפור, רבי עקיבא פתח לנו את הדרך שבכל תוהו ובוהו נוכל להגיד "ויאמר א' יהי אור"** ואז יהיה אור.